

ONI TE NE ČUJU

Skočio sam na skiperov znak. Mislim na njegove instrukcije:

– Plutaj na leđima; noge uvek isturene napred; kada naiđeš na kamen, lagano se odgurni. Glavu drži iznad vode. Konstantno održavaj balans rukama. Čekamo te kod slapa.

Tara je hladna krajem maja. Ipak, neoprensko odelo je odličan toplotni izolator. Prsluk daje izvesnu sigurnost; štiti kičmu od potencijalnog udarca kamena u leđa. Treba mi manje snage za održavanje na površini vode. Navikavam se na hladnoću dlanova, dela vrata i glave. Krećem se sporije od čamca, koji lagano odmiče.

U početku spusta razgovaram s ekipom. Prate me pogledima i dobacuju šaljive komentare. Primećujem prikrivenu zabrinutost i mikrogramse čuđenja na njihovim licima povodom odluke da nastavim rafting izvan plovila, žedan avanture.

Nekoliko prošlogodišnjih spustova poslužilo je kao opravdanje potrebe za ekstremnijom varijantom. Pošto nam je skiper u baznom kampu ispričao kako pojedinci jednim delom nastave plivajući, dogovorili smo se da mi kaže kada naiđemo na deonicu koja je po njegovoj proceni dovoljno uzbudljiva, a ipak ne previše opasna po život.

Čamac se smanjuje, žamor ljudi se utišava. Zamiču iza krivine. Ostajem sam. Žubor vode koja se preliva, talasi, linije i spirale s belim završecima okupiraju moja čula. Koncentrisan sam na pravolinijsko, istovremeno i haotično kretanje vode. Taktilni utisci najjači su na tabanima. Nailazim na kamenje koje se neočekivano pojavljuje ispod površine. Svest o brzom prilagođavanju i pravovremenoj reakciji raste.

Opuštajući se kao u višedimenzionalnoj video-igri iz budućnosti, koju će svet ugledati u nekoj eri s višim razvojem veštačke inteligencije, a posle početnog iznenađenja i nekoliko improvizacija, postajem siguran u svoju novu veštinu. Iako znanje nije naučeno, već trenutno nastajuće i spontano, a nemajući drugog izbora osim vere u uspešan užitak, kvalifikujem sebe za stručnjaka slobodnog spusta. Preko otisaka na površini registrujem unutrašnja strujanja, gotovo bestežinski plutajući biram putanje i shvatam da sam u potpunosti savladao strah. Poput iskusnog vozača automobila prestajem svesno da vodim računa o motorici, algoritmima vode koja je doskoro bila pokretan, a zatim statičan sneg, i prepuštam se meditaciji u kretanju kroz fluid.

Okrenut licem k nebu, pomišljam kako sam svedok bila Zemljine arterije i aktivan posmatrač impozantnog krvotoka. Gravitacija vekovima deluje na gorsku reku koja me sada kontroliše. Posmatram kamenje što se bučno urušavalo s brda. Veliki komadi su se raspadali, kotrljali i smanjivali; praznine popunjavale. Zamišljam kako voda isparava, pa se kondenzujući vraća, zamrzava i odmrzava, cedi i sliva s lišća i stabala, kroz zemlju i stelju, preko stena do glavne žile. Kapilari sliva se sastavljaju, i tečnost nastavlja ponovo ujedinjena, kako bi dodatno dubila planinski kamen i nosila nekada balvane, a danas avanturiste.

Kanjon iz perspektive pokretnog čoveka u vodi, sa svim elementima opasnosti, nagoni mozak da drugačije procesuiru vreme. Brzo se smenjuju prelive, bukovi, brzaci. Kulise na zelenim padinama nešto sporije prolaze pored mene. Nebo deluje nepomično. Harmonična panteistička poezija odagnava hladnoću.

Zahvalan sam tirkiznoj reci na pruženoj radosti. Umoran, a ispunjen novom energijom. Iskorak je učinjen iznenada; osećam pozitivan efekat na raspoloženje. Eho misli vraća se posle dodira sa prirodom u meni.

Nakon desetak minuta vožnje toboganom, nailazim na širi deo, s mirnijom vodom. Levo ugledam čamac pristao uz obalu, poznatu posadu što se uz žamor vrzma u plićaku i izležava po velikom kamenju. Pažnju mi privuče slap sa suprotne strane, koji se uz tutnjavu lepezasto širi i obrušava s desetak metara preko kamene strmine. Odlučim da ga, pre nego se priključim ekipi, pogledam iz blizine. Prsni stil plivanja nije se činio kao veliki napor, već više kao opuštanje. Dodatni utrošak energije isplatiće se vizuelnim užitkom pri pogledu iz neuobičajenog ugla na ikonografiju tajanstvenog dela kanjona, pomislih.

Poštovanje prema glasnom belom snopu vode počinje da raste. Tutnjava se pojačava, kao i izmaglica od sitnih kapi. Ušavši u oblak magle podno strme delte nabujale pritoke, udišem je i nakašljam se. Disanje postaje otežano. Kroz penu zamahujem k čamcu preko puta.

Izenada, na potkolenicama i butinama osetim pritisak. Vrtlozi me obujme oko nogu i povuku ispod površine.

– Plivač se davi pred obalom, pominjao je često profesor Despotović.

Reči pedagoga koji je upotrebljavao olovku s gumicom na vrhu, prolaze mi kroz glavu. Piše-briše, tako nam je, okrećući je među prstima, opisivao svoju pisaljku mudrac u srednjoj školi.

Nekoliko puta uranjam i izranjam. Izenadni ambis nevidljive opasnosti čini da sam ponovo probuđeni prolaznik.

Gledajući k njima preko reke, u momentima izranjanja i borbe za život, dopirem do novih spoznaja.